

#1 *NEW YORK TIMES*
BEST SELLER

ΦΙΝΑΛΕ

ΒΙΒΛΙΟ 3

Η σειρά κυκλοφορεί σε 34 χώρες

ΣΤΕΦΑΝΙ
ΓΚΑΡΜΠΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κάραβαλ (Βιβλίο 3) – Φινάλε**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Finale: A Caraval Novel*
Από τις Εκδόσεις Flatiron Books, Νέα Υόρκη 2019
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephanie Garber
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΧΑΡΤΗ: Rhys Davies
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons και Ray Shappell
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Stephanie Garber, 2019
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4078-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4079-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΤΕΦΑΝΙ ΓΚΑΡΜΠΕΡ

ΒΙΒΛΙΟ 3

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

*Για τη Σάρα και την Τζένι –
Δε χρειάζομαι εισιτήρια για το Κάραβαλ επειδή
και οι δυο σας έχετε ήδη κάνει τόσο πολλά
από τα όνειρά μου πραγματικότητα.*

Rhys Davies

Κάθε ιστορία έχει τέσσερα μέρη: την αρχή, τη μέση, το σχεδόν τέλος και το πραγματικό τέλος. Δυστυχώς, δε ζουν όλοι ένα πραγματικό τέλος. Οι περισσότεροι άνθρωποι τα παρατάνε στο κομμάτι της ιστορίας όπου τα πράγματα είναι στο χειρότερο σημείο, όταν η κατάσταση φαντάζει απελπιστική, αλλά εκεί είναι που η ελπίδα χρειάζεται περισσότερο. Μόνο εκείνοι που επιμένουν μπορούν να βρουν το πραγματικό τους τέλος.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ

Η κρεβατοκάμαρα της Σκάρλετ Ντράγκνα ήταν ένα παλάτι φτιαγμένο από θαύματα και τη μαγεία του φανταστικού. Όμως, για κάποιον που έχει ξεχάσει πώς να φαντάζεται ίσως να έμοιαζε απλώς με ένα χάος από φορέματα. Βαθυκόκκινες τουαλέτες ήταν σκόρπιες πάνω στα ιβουάρ χαλιά, ενώ γαλάζια φορέματα κρέμονταν στις γωνίες του σιδερένιου κρεβατιού με ουρανό, με τον θαλασσινό αέρα που τρύπωνε από τα ανοιχτά παράθυρα να τα κάνει να κινούνται ελαφριά. Οι αδελφές που κάθονταν στο κρεβάτι δεν έδειχναν να προσέχουν το αεράκι, ή το άτομο που μπήκε μαζί του στο δωμάτιο. Αυτή η νέα φιγούρα γλίστρησε μέσα αθόρυβα σαν κλέφτης, χωρίς να κάνει καθόλου θόρυβο καθώς πλησίαζε το κρεβάτι όπου έπαιζαν οι κόρες της.

Η Σκάρλετ, η μεγαλύτερη κόρη της, έστρωνε το ροζ μισοφόρι που κρεμόταν από τους ώμους της σαν κάπα, ενώ η μικρότερη αδελφή της, η Ντονατέλα, τύλιγε μια λωρίδα μπεζ δαντέλας γύρω από το πρόσωπό της σαν να ήταν κάλυμμα ματιού.

Οι φωνές τους ήταν λεπτές και ανάλαφρες και φωτεινές σαν ένα πρωινό, όπως μόνο οι φωνές των παιδιών μπορούν να είναι. Ο ήχος τους και μόνο ήταν μαγεία, και έλιωνε τον σκληρό μεσημεριάτικο ήλιο σε κομμάτια λαμπερής καραμέλας που χόρευαν γύρω από τα κεφάλια τους σαν φωτοστέφανα από αστερόσκονη.

Έδειχναν και οι δυο τους αγγελικές, έως ότου η Τέλα ανακοίνωσε: «Είμαι πειρατής, όχι πριγκίπισσα».

Στο στόμα της μητέρας τους γινόταν μια μάχη ανάμεσα σε

ένα χαμόγελο και ένα συνοφρύωμα. Η μικρότερη κόρη της της έμοιαζε τόσο πολύ. Η Τέλα είχε την ίδια επαναστατική καρδιά και το ίδιο περιπετειώδες πνεύμα. Αυτό το χάρισμα ήταν ένα δίκικο μαχαίρι που πάντα έδινε στη μητέρα της τόσο πολλή ελπίδα, καθώς και φόβο ότι η Τέλα μπορεί να έκανε τα ίδια λάθη με εκείνη.

«Όχι», είπε η Σκάρλετ, πιο πεισματάρα από ό,τι συνήθως. «Δώσ' το πίσω, αυτό είναι το στέμμα μου! Δεν μπορώ να είμαι βασίλισσα χωρίς στέμμα».

Το συνοφρύωμα της μητέρας τους κέρδισε καθώς ήρθε πιο κοντά στο κρεβάτι. Η Σκάρλετ ήταν γενικότερα λιγότερο μαχητική από την Τέλα, αλλά και τα δυο κορίτσια έσφιγγαν το στόμα τους με πείσμα καθώς τα χέρια τους τυλίγονταν γύρω από τις αντίθετες άκρες ενός μαργαριταρένιου κολιέ.

«Βρες καινούργιο στέμμα, αυτός είναι ο πειρατικός θησαυρός μου». Η Τέλα το τράβηξε δυνατά και οι πέρλες πετάχτηκαν σε όλο το πάτωμα.

Ποπ!

Ποπ!

Ποπ!

Η μητέρα έπιασε μία, αιχμαλωτίζοντάς την επιδέξια ανάμεσα σε δυο λεπτεπίλεπτα δάχτυλα. Η μικροσκοπική σφαίρα ήταν ροζ σαν τα μάγουλα των κοριτσιών της, τώρα που και οι δυο τους είχαν σηκώσει επιτέλους το βλέμμα τους και την είχαν δει.

Τα καστανοπράσινα μάτια της Σκάρλετ είχαν ήδη αρχίσει να βουρκώνουν· πάντα ήταν πιο ευαίσθητη από την αδελφή της. «Έσπασε το στέμμα μου».

«Η δύναμη μιας πραγματικής βασίλισσας δε βρίσκεται στο στέμμα της, αγαπούλα μου. Βρίσκεται εδώ». Η μητέρα της ακούμπησε το χέρι της πάνω στην καρδιά της. Μετά γύρισε στην Τέλα.

«Θα μου πεις ότι δε χρειάζομαι έναν θησαυρό για να είμαι

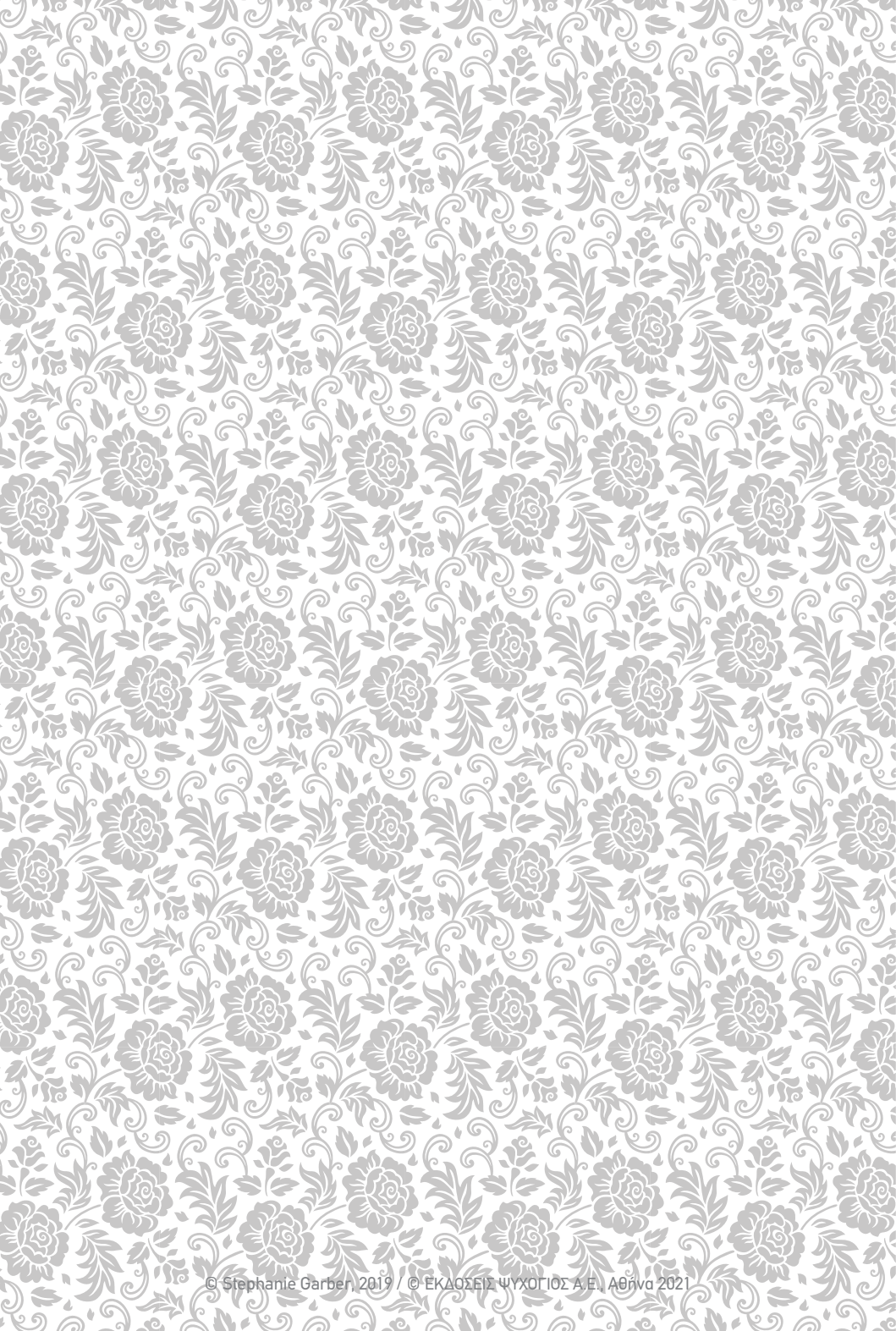
πειρατής; Ή ότι ο μεγαλύτερος θησαυρός μου βρίσκεται εδώ;» Η Τέλα ακούμπησε το μικροσκοπικό της χέρι πάνω στην καρδιά της, μιμούμενη τη μητέρα της.

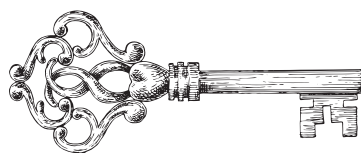
Αν η Σκάρλετ το είχε κάνει αυτό, η μητέρα τους θα είχε θεωρήσει την κίνηση ειλικρινή, αλλά μπορούσε να δει το σκανδαλιάρικο βλέμμα στα μάτια της Τέλα. Η Τέλα είχε μια σπίθα που μπορούσε είτε να βάλει φωτιά σε όλο τον κόσμο, είτε να του δώσει ένα πολυπόθητο φως.

«Στην πραγματικότητα θα έλεγα ότι ο μεγαλύτερός σου θησαυρός κάθεται απέναντί σου. Δεν υπάρχει τίποτα πιο πολύτιμο από την αγάπη μιας αδελφής». Με αυτό, η μητέρα σήκωσε τα χέρια των κοριτσιών της και τα έσφιξε.

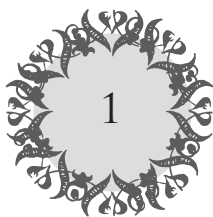
Αν υπήρχε ένα ρολόι στο δωμάτιο, θα είχε σταματήσει. Μερικές φορές, υπάρχουν λεπτά που κρατάνε περισσότερα δευτερόλεπτα. Στιγμές τόσο πολύτιμες ώστε το σύμπαν διαστέλλεται για να κάνει επιπλέον χώρο γι' αυτές, και εκείνη ήταν μία από αυτές. Οι άνθρωποι δε ζουν συχνά τέτοιες παύσεις. Κάποιοι άνθρωποι δεν τις βιώνουν καθόλου.

Αυτά τα μικρά κορίτσια δεν το ήξεραν ακόμα, επειδή οι ιστορίες τους δεν είχαν ξεκινήσει πραγματικά. Όμως, σύντομα οι ιστορίες τους θα απογειώνονταν, και όταν γινόταν αυτό, οι αδελφές θα χρειάζονταν κάθε κλεμμένη στιγμή γλύκας που θα μπορούσαν να βρουν.

Η ΑΡΧΗ

Ντονατέλα

Την πρώτη φορά που ο Λέτζεντ εμφανίστηκε στα όνειρα της Τέλα, έμοιαζε σαν να είχε βγει από κάποια από τις ιστορίες που έλεγε ο κόσμος γι' αυτόν. Ως Ντάντε, ήταν πάντα ντυμένος σε αποχρώσεις τόσο μαύρες όσο το τριαντάφυλλο που είχε κάνει τατουάζ στην ανάστροφη της παλάμης του. Όμως, απόψε, ως Λέτζεντ, φορούσε ένα φράκο με διπλή σειρά κουμπιών στο κόκκινο χρώμα της αποπλάνησης με χρυσαφιά επένδυση, που είχε συνδυάσει με ασορτί γραβάτα και το χαρακτηριστικό του ημίψηλο καπέλο.

Γυαλιστερές μαύρες τούφες ξεπρόβαλλαν κάτω από το γέισο του καπέλου, σκεπάζοντας τα κατάμαυρα μάτια του, που φωτίστηκαν όταν την κοίταξε. Τα μάτια του λαμπύριζαν περισσότερο από τα αστραφτερά από το λυκόφως νερά που περιέβαλλαν τη μικρή τους βάρκα. Αυτό δεν ήταν το άψυχο, ψυχρό βλέμμα που είχε ρίξει στην Τέλα πριν από δυο νύχτες, αφότου την έσωσε μέσα από μια τράπουλα και μετά την εγκατέλειψε τόσο σκληρά. Απόψε χαμογελούσε σαν ένας μοχθηρός πρίγκιπας, που είχε δραπετεύσει από τα αστέρια, έτοιμος να την ανεβάσει στα ουράνια.

Απρόσκλητες πεταλούδες άρχισαν να πετάνε μέσα στο στομάχι της Τέλα. Εξακολουθούσε να είναι ο πιο όμορφος ψεύτης που είχε δει ποτέ. Όμως, η Τέλα δεν είχε σκοπό να

αφήσει τον Λέτζεντ να τη μαγέψει όπως είχε κάνει κατά τη διάρκεια του Κάραβαλ. Με ένα χτύπημα έριξε το ημίψηλο καπέλο από το όμορφο κεφάλι του, κάνοντας τη μικροσκοπική βάρκα από κάτω τους να κλυδωνιστεί.

Εκείνος έπιασε το καπέλο με ευκολία, με τα δάχτυλά του να κινούνται τόσο γρήγορα ώστε η Τέλα θα φανταζόταν ότι περίμενε αυτή της την αντίδραση, αν δεν καθόταν απέναντί της, αρκετά κοντά ώστε η Τέλα να δει έναν μυ να τινάζεται κατά μήκος της γραμμής του σαγονιού του. Μπορεί οι δυο τους να ήταν μέσα σε ένα όνειρο, όπου ο αστραφτερός ουρανός είχε πάρει ένα θαμπό μοβ χρώμα στις παρυφές του λες και παραμόνευαν εφιάλτες, αλλά ο Λέτζεντ ήταν ευδιάκριτος σαν τις πινελιές και γεμάτος ζωή σαν μια φρέσκια πληγή.

«Νόμιζα ότι θα χαϊρόσουν περισσότερο που με βλέπεις», είπε.

Του έριξε το πιο άγριο βλέμμα της. Ο πόνος της από την τελευταία φορά που τον είχε δει ήταν ακόμα πολύ έντονος για να τον κρύψει. «Έφυγες, με άφησες σε εκείνα τα σκαλοπάτια ενώ δεν μπορούσα καν να κουνηθώ. Ο Τζακς με κουβάλησε πίσω στο παλάτι».

Τα χείλη του Λέτζεντ συστράφηκαν σε ένα συνοφρύωμα. «Δε θα με συγχωρήσεις λοιπόν γι' αυτό;»

«Δε ζήτησες συγγνώμη».

Αν είχε ζητήσει, θα τον είχε συγχωρήσει. Ήθελε να τον συγχωρήσει. Ήθελε να πιστέψει ότι ο Λέτζεντ δεν ήταν και πολύ διαφορετικός από τον Ντάντε, και ότι εκείνη ήταν κάτι περισσότερο από ένα απλό πιόνι για να παίζει. Ήθελε να πιστέψει ότι την είχε αφήσει εκείνο το βράδυ επειδή είχε φοβηθεί. Αλλά αντί να δείχνει μετανιωμένος γι' αυτό που είχε κάνει, έδειχνε ενοχλημένος που εκείνη ήταν ακόμα θυμωμένη μαζί του.

Ο ουρανός έγινε πιο σκοτεινός καθώς μοβ σύννεφα έκοψαν το μισοφέγγαρο σε δυο κομμάτια, που επέπλεαν στον ουρανό σαν ένα σπασμένο χαμόγελο.

«Έπρεπε να πάω κάπου».

Οι ελπίδες της γκρεμίστηκαν από την ψυχρότητα στη φωνή του.

Γύρω τους η ατμόσφαιρα μύριζε καπνό καθώς πυροτεχνήματα άρχισαν να εκρήγνυνται πάνω από τα κεφάλια τους, για να διαλυθούν σε φωτεινές κόκκινες λάμψεις, που της θύμισαν την εκρηκτική επίδειξη πριν από δυο βράδια.

Η Τέλα σήκωσε το βλέμμα της και είδε τις σπίθες να χορεύουν σχηματίζοντας το περίγραμμα του παλατιού της Ελαντάν – το παλάτι του Λέτζεντ τώρα. Στην πραγματικότητα θαύμαζε το γεγονός ότι ο Λέτζεντ είχε πείσει τη Βαλέντα ότι ήταν ο πραγματικός διάδοχος του θρόνου της Μεσημβρινής Αυτοκρατορίας. Όμως, την ίδια στιγμή, η απάτη της υπενθύμισε ότι η ζωή του Λέτζεντ ήταν φτιαγμένη από το ένα παιχνίδι μετά το άλλο. Η Τέλα δεν ήξερε καν αν επιθυμούσε τον θρόνο για τη δύναμη που του πρόσφερε, αν ήθελε το κύρος, ή αν επιθυμούσε απλώς να δώσει τη μεγαλύτερη παράσταση που είχε δει ποτέ η αυτοκρατορία. Ίσως να μην το μάθαινε ποτέ.

«Δε χρειαζόταν να φύγεις με τόσο ψυχρό και άκαρδο τρόπο», είπε η Τέλα.

Ο Λέτζεντ πήρε μια βαθιά ανάσα και πεινασμένα κύματα χτύπησαν ξαφνικά τη βάρκα, που κατέβαινε ένα στενό κανάλι το οποίο τους έβγαλε σε έναν αστραφτερό ωκεανό. «Σου είπα, Τέλα, δεν είμαι ο ήρωας στην ιστορία σου».

Αλλά αντί να φύγει τώρα, έσκυψε πιο κοντά της. Η νύχτα έγινε πιο ζεστή καθώς την κοιτούσε στα μάτια με τον τρόπο που εκείνη ήθελε να την είχε κοιτάξει την τελευταία φορά που χωρίστηκαν. Μύριζε μαγεία και ραγισμένη καρδιά, και κάτι σε αυτόν τον συνδυασμό την έκανε να σκεφτεί ότι, παρά τα όσα ισχυριζόταν, ήθελε να είναι ο ήρωάς της.

Ή απλώς να ήθελε να συνεχίσει εκείνη να τον θέλει.

Μπορεί το Κάραβαλ να τελείωσε, αλλά η Τέλα ήταν εδώ, μέσα σε ένα όνειρο με τον Λέτζεντ, πλέοντας σε νερά από

αστερόσκηνη και μεσάνυχτα ενώ τα πυροτεχνήματα συνέχιζαν να πέφτουν από ψηλά λες και οι ουρανοί ήθελαν να τον στέψουν.

Η Τέλα προσπάθησε να σβήσει τα πυροτεχνήματα –άλλωστε δικό της όνειρο ήταν αυτό–, αλλά εκείνος που έδειχνε να το ελέγχει ήταν ο Λέτζεντ. Όσο περισσότερο πάλευε εκείνη ενάντια στο όνειρο, τόσο πιο μαγεμένο γινόταν. Ο αέρας έγινε πιο γλυκός και τα χρώματα πιο φωτεινά καθώς γοργόνες με τροπικές γαλαζοπράσινες πλεξίδες και ροζ ουρές πηδούσαν έξω από το νερό και χαιρετούσαν τον Λέτζεντ πριν βουτήξουν ξανά μέσα.

«Είσαι τόσο αλαζόνας», είπε η Τέλα. «Δε σου ζήτησα ποτέ να γίνεις ο ήρωάς μου».

Τόσο εκείνη όσο και ο Λέτζεντ είχαν κάνει θυσίες πριν από δυο νύχτες – εκείνη είχε καταδικάσει τον εαυτό της στην αιχμαλωσία μέσα σε μια Τράπουλα του Πεπρωμένου, εν μέρει για να κρατήσει εκείνον ασφαλή, και εκείνος είχε ελευθερώσει τις Μοίρες για να τη σώσει. Οι πράξεις του ήταν το πιο ρομαντικό πράγμα που είχε κάνει ποτέ κάποιος για εκείνη. Αλλά η Τέλα ήθελε κάτι περισσότερο από ένα ρομάντζο. Ήθελε τον πραγματικό Λέτζεντ.

Όμως, δεν ήταν καν σίγουρη αν υπήρχε πραγματικός Λέτζεντ. Και αν υπήρχε, η Τέλα αμφέβαλλε ότι άφηνε τους άλλους να τον πλησιάσουν αρκετά ώστε να τον δουν.

Είχε τοποθετήσει το ημίψηλο καπέλο του ξανά στο κεφάλι του και έδειχνε στ' αλήθεια όμορφος, τόσο πολύ ώστε σχεδόν την πονούσε. Όμως, επίσης, έμοιαζε πολύ περισσότερο με την ιδέα του Λέτζεντ παρά με ένα πραγματικό πρόσωπο, ή με τον Ντάντε που είχε γνωρίσει και ερωτευτεί.

Η καρδιά της Τέλα σφίχτηκε. Δεν ήθελε να ερωτευτεί ποτέ κανέναν. Και εκείνη τη στιγμή τον μισούσε, επειδή την έκανε να νιώθει τόσο πολλά πράγματα για εκείνον.

Ένα τελευταίο πυροτέχνημα εξερράγη στον ουρανό, χαρί-

ζοντας σε ολόκληρο το ονειρικό τοπίο την πιο λαμπερή απόχρωση του μπλε που είχε δει ποτέ. Έμοιαζε με το χρώμα εκπληρωμένων ευχών και πραγματοποιημένων φαντασιών. Και καθώς τα πυροτεχνήματα έπεφταν, έπαιζαν μια μουσική τόσο γλυκιά, ώστε ακόμα και οι σειρήνες θα τη ζήλευαν.

Προσπαθούσε να τη μαγέψει. Όμως, η μαγεία έμοιαζε πολύ με το ρομάντζο – ήταν φανταστική όσο κρατούσε, αλλά ποτέ δεν κρατούσε αρκετά. Και η Τέλα ήθελε περισσότερα. Δεν ήθελε να γίνει άλλο ένα ανώνυμο κορίτσι μέσα στις πολλές ιστορίες που λέγονταν για τον Λέτζεντ, ένα κορίτσι που πίστευε ότι κι αν της έλεγε εκείνος, απλώς και μόνο επειδή έσκυβε μπροστά μέσα σε μια βάρκα και την κοιτούσε με αστέρια να χορεύουν στα μάτια του.

«Δεν ήρθα εδώ για να τσακωθώ μαζί σου». Το χέρι του Λέτζεντ σηκώθηκε, σαν να σκόπευε να την αγγίξει, αλλά μετά τα μακριά του δάχτυλα πέρασαν πάνω από τη χαμηλή πλευρά της βάρκας και άρχισαν να παίζουν νωθρά με τα κατάμαυρα νερά. «Ήθελα να δω αν έλαβες το σημείωμά μου και να ρωτήσω αν ήθελες το βραβείο εφόσον νίκησες στο Κάραβαλ».

Εκείνη προσποιήθηκε ότι το σκεφτόταν καθώς θυμόταν την κάθε λέξη του γράμματος απ' έξω. Της είχε δώσει ελπίδα ότι νοιαζόταν ακόμα όταν της ευχήθηκε χαρούμενα γενέθλια και της πρόσφερε το έπαθλο. Είπε ότι την περίμενε να έρθει να το πάρει. Αλλά αυτό που δεν είχε πει ήταν ότι λυπόταν για όλους τους τρόπους με τους οποίους την είχε πληγώσει.

«Διάβασα το μήνυμα», είπε η Τέλα, «αλλά δε με ενδιαφέρει το έπαθλο. Έχω τελειώσει με τα παιχνίδια».

Εκείνος γέλασε, χαμηλόφωνα και επίπονα οικεία.

«Ποιο είναι το αστείο;»

«Το ότι προσποιείσαι ότι τα παιχνίδια μας τελείωσαν».

Ντονατέλα

Ο Λέτζεντ έμοιαζε με μια καταγιίδα που είχε μόλις ξυπνήσει. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα από τον άνεμο, οι στητοί ώμοι του ήταν πασπαλισμένοι με χιόνι, και τα κουμπιά του παλτού του ήταν φτιαγμένα από πάγο καθώς ερχόταν πιο κοντά, διασχίζοντας ένα μπλε δάσος φτιαγμένο από πάγο.

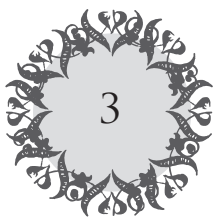
Η Τέλα φορούσε έναν μανδύα από γαλάζια γούνα, που τύλιξε πιο σφιχτά γύρω από τους ώμους της. «Δείχνεις σαν να προσπαθείς να με κοροϊδέψεις».

Ένα πονηρό χαμόγελο σχηματίστηκε στο στόμα του. Την προηγούμενη νύχτα, έμοιαζε με μια ψευδαίσθηση, αλλά άποψε έμοιαζε περισσότερο με τον Ντάντε, ντυμένος στις οικείες αποχρώσεις του μαύρου. Όμως, ενώ ο Ντάντε ήταν συνήθως ζεστός, η Τέλα δεν μπορούσε παρά να φανταστεί ότι η παγωμένη θερμοκρασία του ονείρου αντικατόπτριζε την πραγματική διάθεση του Λέτζεντ.

«Θέλω απλώς να μάθω αν επιθυμείς να λάβεις το έπαθλο για τη νίκη σου στο Κάραβαλ».

Μπορεί η Τέλα να αναρωτιόταν σχεδόν όλη τη μέρα ποιο ήταν το έπαθλο, αλλά πίεσε τον εαυτό της να καταπνίξει την περιέργειά της. Όταν η Σκάρλετ είχε νικήσει στο Κάραβαλ, είχε λάβει μια ευχή. Μια ευχή θα φαινόταν πολύ χρήσιμη στην

Τέλα, αλλά κάτι της έλεγε ότι ο Λέτζεντ τής επιφύλασσε περισσότερα. Έτσι, θα είχε πει ναι... αν δεν αισθανόταν πόσο πολύ ήθελε ο Λέτζεντ αυτή την απάντηση.

Ντονατέλα

Κάθε νύχτα ο Λέτζεντ επισκεπτόταν τα όνειρά της σαν τον μοχθηρό ήρωα ενός παραμυθιού. Τη μία νύχτα μετά την άλλη. Για σχεδόν δυο μήνες, εμφανιζόταν πάντα, και πάντα εξαφανιζόταν αφού λάμβανε την ίδια απάντηση στην ερώτησή του.

Απόψε βρίσκονταν σε μια απόκοσμη εκδοχή του σαλούν μέσα στην Εκκλησία του Λέτζεντ. Από ψηλά τούς κοιτούσαν αμέτρητα πορτρέτα που απεικόνιζαν τον Λέτζεντ όπως τον φαντάζονταν οι ζωγράφοι, καθώς ένας φασματικός πιανίστας έπαιζε χαμηλά έναν σκοπό, ενώ πελάτες αχνοί σαν φαντάσματα με χρωματιστά ημίψηλα καπέλα χόρευαν.

Η Τέλα καθόταν σε μια πολυθρόνα σε σχήμα στρειδιού που είχε το χρώμα της ομίχλης του τροπικού δάσους, ενώ ο Λέτζεντ ήταν ξαπλωμένος απέναντί της σε ένα ανάκλιτρο πράσινο σαν τους κύβους της ζάχαρης που στριφογύριζε συνεχώς ανάμεσα στα επιδέξια δάχτυλά του.

Έπειτα από εκείνη την πρώτη νύχτα στη βάρκα, δεν είχε φορέσει το ημίψηλο καπέλο ή το κόκκινο φράκο, επιβεβαιώνοντας τις υποψίες της ότι εκείνα τα κομμάτια ήταν μέρη της στολής του και όχι της προσωπικότητάς του. Είχε επιστρέψει στο κατάμαυρο – και γελούσε και χαμογελούσε και πάλι με ευκολία, όπως ο Ντάντε.

Αλλά σε αντίθεση με τον Ντάντε, ο οποίος πάντα έβρισκε δικαιολογίες για να βάζει τα χέρια του επάνω της, ο Λέτζεντ δεν άγγιζε ποτέ την Τέλα στα όνειρα. Αν βρίσκονταν μέσα σε ένα αερόστατο, ήταν τόσο μεγάλο ώστε δεν υπήρχε κίνδυνος να πέσει κατά λάθος επάνω του. Αν περπατούσαν σε έναν κήπο με καταρράκτες, εκείνος έμενε στην άκρη του μονοπατιού όπου τα χέρια τους δεν κινδύνευαν να έρθουν σε επαφή. Η Τέλα δεν ήξερε αν το άγγιγμά τους θα έβαζε τέλος στα κοινά τους όνειρα, ή αν το ότι δεν την ακουμπούσε ήταν άλλος ένας από τους πολλούς τρόπους με τους οποίους διατηρούσε τον έλεγχο, αλλά της προκαλούσε απογοήτευση. Η Τέλα ήθελε να έχει εκείνη τον έλεγχο.

Ήπιε μια γουλιά από το αφρώδες πράσινο λικέρ της. Η γεύση του της θύμιζε πολύ τη μαύρη γλυκόριζα, αλλά της άρεσε ο τρόπος που τα μάτια του Λέτζεντ πήγαιναν στα χείλη της όποτε έπινε. Μπορεί να απέφευγε να την αγγίξει, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε ποτέ να κοιτάζει.

Απόψε όμως τα μάτια του ήταν κόκκινα στις παρυφές τους, περισσότερο από ό,τι ήταν τις τελευταίες νύχτες. Οι Μέρες του Πένθους για την αυτοκράτειρα Ελαντάν θα τελείωναν σε δυο μέρες, πράγμα που σήμαινε ότι η αντίστροφη μέτρηση για την επίσημη στέψη του Λέτζεντ θα ξεκινούσε. Σε δώδεκα μέρες από τώρα θα στεφόταν αυτοκράτορας. Η Τέλα αναρωτήθηκε αν οι προετοιμασίες είχαν αρχίσει να τον καταβάλλουν. Μερικές φορές μιλούσε για τα ζητήματα του παλατιού και για το πόσο εκνευριστικό ήταν το βασιλικό συμβούλιο, αλλά σήμερα ήταν σιωπηλός. Και αν τον ρωτούσε, η Τέλα ένιωθε ότι θα του χάριζε πόντους στο παιχνίδι που έπαιζαν, επειδή σίγουρα αυτό ήταν ένα παιχνίδι, και ήταν ενάντια στους κανόνες να δώσει στον Λέτζεντ την εντύπωση ότι ακόμα νοιαζόταν. Όπως ήταν και το άγγιγμα.

«Δείχνεις κουρασμένος», είπε αντίθετα. «Και τα μαλλιά σου χρειάζονται κούρεμα· πέφτουν στα μάτια σου».

Η γωνία του στόματός του συσπάστηκε, και η φωνή του έγινε πειρακτική. «Αν είμαι τόσο χάλια, γιατί συνεχίζεις να κοιτάξεις τόσο επίμονα;»

«Το ότι δε σε συμπαθώ δε σημαίνει ότι δεν είσαι όμορφος».

«Αν με μισούσες πραγματικά, δε θα με έβρισκες καθόλου ελκυστικό».

«Δεν είπα ποτέ ότι έχω καλό γούστο». Ήπια ό,τι είχε απομείνει από το λικέρ της.

Τα μάτια του επέστρεψαν στα χείλη της καθώς συνέχισε να στριφογυρίζει τους κύβους ζάχαρης με αφέντι ανάμεσα στα μακριά του δάχτυλα. Τα τατουάζ στα δάχτυλά του είχαν εξαφανιστεί, αλλά το μαύρο τριαντάφυλλο είχε παραμείνει στην ανάστροφη της παλάμης του. Όποτε το έβλεπε, ήθελε να τον ρωτήσει γιατί το άφησε, αφού είχε ξεφορτωθεί τα άλλα τατουάζ του, όπως τις όμορφες φτερούγες στην πλάτη του, και αν αυτός ήταν ο λόγος που δε μύριζε πια μελάνι. Ήταν επίσης περίεργη να μάθει αν φορούσε ακόμα τη σφραγίδα από τον Ναό των Αστεριών, που έδειχνε ότι είχε ένα χρέος ζωής απέναντί τους. Το χρέος που είχε αναλάβει για εκείνη.

Όμως, αν το ρωτούσε αυτό, θα έδειχνε αναμφίβολα ότι νοιάζεται.

Ευτυχώς, ο θαυμασμός δεν ήταν ενάντια στους σιωπηρούς κανόνες τους. Αν ήταν, θα είχαν χάσει και οι δυο αυτό το παιχνίδι πριν από πολύ καιρό. Η Τέλα συνήθως προσπαθούσε να είναι λίγο πιο διακριτική, αλλά εκείνος δεν ήταν ποτέ. Ο Λέτζεντ ήταν απροκάλυπτος στον τρόπο που την κοιτούσε.

Ωστόσο, σήμερα έδειχνε αφηρημένος. Δεν είχε κάνει κανένα σχόλιο για το φόρεμά της – εκείνος έλεγχε την τοποθεσία, αλλά η Τέλα επέλεγε τι θα φορούσε. Απόψε το αέρινο φόρεμά της ήταν γαλάζιο, με τιράντες φτιαγμένες από πέταλα λουλουδιών, έναν κορσέ από κορδέλες και μια φούστα από πεταλούδες που η Τέλα ήθελε να πιστεύει ότι την έκαναν να μοιάζει με βασίλισσα του δάσους.

Ο Λέτζεντ δεν το πρόσεξε καν όταν μία από τις πεταλούδες της κάθισε στον ώμο του. Τα μάτια του συνεχώς στρέφονταν στον φασματικό πιανίστα. Και ήταν στη φαντασία της Τέλα, ή μήπως η ταβέρνα ήταν πιο μουντή από ό,τι ήταν τα άλλα της όνειρα;

Θα ορκιζόταν ότι το ανάκλιτρο πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος στην αρχή είχε ένα έντονο, ζωηρό πράσινο χρώμα, αλλά είχε θολώσει σε ένα χλωμό γυαλί της θάλασσας. Ήθελε να ρωτήσει αν συνέβαινε κάτι, αλλά και πάλι αυτό θα έδινε την εντύπωση ότι νοιαζόταν.

«Δε θα μου κάνεις την ερώτησή σου απόψε;»

Το βλέμμα του στράφηκε ξανά σε εκείνη. «Ξέρεις, κάποια μέρα ίσως να πάψω να ρωτάω και να αποφασίσω να μη σου δώσω το έπαθλο».

«Αυτό θα ήταν υπέροχο». Αναστέναξε, και αρκετές πεταλούδες σηκώθηκαν πετώντας από τη φούστα της. «Θα κατάφερνα επιτέλους να κοιμηθώ καλά ένα βράδυ».

Η βαθιά του φωνή έγινε πιο χαμηλή. «Θα σου έλειπα αν σταματούσα να σε επισκέπτομαι».

«Τότε, έχεις πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου».

Σταμάτησε να παίζει με τους κύβους της ζάχαρης και απέστρεψε το βλέμμα του, αφοσιωμένος ξανά στον μουσικό πάνω στη σκηνή. Η μελωδία του είχε γίνει φάλτσα, κάνοντας το τραγούδι του παράφωνο και δυσάρεστο. Μέσα στο δωμάτιο οι φασματικοί χορευτές αντέδρασαν πατώντας ο ένας τα πόδια του άλλου. Μετά ένας δυνατός κρότος τούς έκανε να παγώσουν.

Ο πιανίστας έπεσε πάνω στο όργανό του, σαν μια μαριονέτα οι σπάγγοι της οποίας είχαν κοπεί.

Η καρδιά της Τέλα χτυπούσε άγρια. Ο Λέτζεντ κρατούσε πάντα και με εκνευριστικό τρόπο τον έλεγχο των ονείρων της. Αλλά δεν ένιωσε ότι αυτό το είχε κάνει εκείνος. Η μαγεία στον αέρα δε μύριζε σαν τη δική του. Η μαγεία είχε πάντα μια

γλυκιά μυρωδιά, αλλά αυτή ήταν υπερβολικά γλυκερή, σχεδόν σαπισμένη.

Όταν γύρισε ξανά το βλέμμα της, ο Λέτζεντ δεν ήταν πλέον καθιστός, αλλά στεκόταν ακριβώς μπροστά της. «Τέλα», είπε, με τη φωνή του πιο τραχιά από ό,τι συνήθως, «πρέπει να ξυπνήσεις-»

Οι τελευταίες του λέξεις μετατράπηκαν σε καπνό και μετά εκείνος έγινε στάχτη καθώς το υπόλοιπο όνειρο τυλίχτηκε σε δηλητηριώδεις πράσινες φλόγες.

Όταν η Τέλα ξύπνησε, η γεύση της φωτιάς κάλυπτε τη γλώσσα της και μια νεκρή πεταλούδα βρισκόταν στην παλάμη της.

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΠΑΛΕΨΕΙΣ,
ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ,
ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΞΙΖΕΙ
ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ.

Εχουν περάσει δυο μήνες από τότε που οι Μοίρες απελευθερώθηκαν από μια τράπουλα, δυο μήνες από τότε που ο Λέτζεντ διεκδίκησε τον θρόνο και δυο μήνες από τότε που η Τέλα ανακάλυψε ότι το αγόρι με το οποίο είναι ερωτευμένη στην πραγματικότητα δεν υπάρχει. Καθώς διακυβεύονται ζωές, αυτοκρατορίες και καρδιές, η Τέλα πρέπει να αποφασίσει αν θα εμπιστευτεί τον Λέτζεντ ή έναν πρώην εχθρό.

Η αδελφή της Τέλα, η Σκάρλετ, αφού ανακαλύπτει ένα μυστικό που ανατρέπεται τη ζωή της, θα πρέπει να πετύχει το αδύνατο, ενώ ο Λέτζεντ πρέπει να κάνει μια επιλογή που θα τον αλλάξει για πάντα και θα τον καθορίσει. Το Κάραβαλ τελειώσε, αλλά ίσως το συναρπαστικότερο παιχνίδι όλων να έχει ξεκινήσει. Αυτή τη φορά δεν υπάρχουν θεατές – μόνο εκείνοι που θα κερδίσουν και εκείνοι που θα χάσουν τα πάντα.

Καλώς ήρθες στο

ΚΑΡΑΒΑΛ

Όλα τα παιχνίδια πρέπει κάποτε να τελειώσουν...

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25589